

[Axel Dam.]

liserede Prioriteter. Det er jo kun Galgenfrist, som gør den sluttelige Insolvens saa meget større. Frasen om, at Landbruget skal gøres rentabelt, som det hedder, er jo et komplet umuligt Krav, naar man derved forstaar — og det gør man jo —, at det foruden at give et passende Arbejdsudbytte for Brugeren tillige skal kunne forrente den Kapital, som det ikke er værd. For at undgaa den absolut paakrævede Afskrivning af den tabte Kapital har man saa fundet paa at kræve Rentefoden nedsat, skønt dette overhovedet er umuligt ad kunstig Vej. Det har allerede Englænderen John Locke bevist 1691 i en Afhandling om at sænke Renten og hæve Værdien af Penge. Naturligt kan Renten kun synke ved, at Kapitaltilbudet bliver større, eller Laanetrangen bliver mindre. Diktatoriske Bestemmelser om lavere Rentefod vil kun, for saa vidt den gennemføres og ikke omgaaes, medføre, at solide Ejendomsbesiddere kan sætte Prisen paa deres Ejendom eller Lejeværdien af den op, saa den lavere Rente giver dem akkurat lige saa mange Kroner, som den højere Rente gjorde, idet Ejendommen kun kan omprioriteres til et højere Beløb. Hvad de usolide, insolvente Ejendomsbesiddere angaar, da vil Rentenedsættelsen, hvis den overhovedet hjælper dem over Krisen, ligeledes muliggøre i senere opadgaaende Tider at nedsætte Rentenedsættelsen til forhøjet Gæld og saaledes forberede den næste Gældskrise, der før eller senere vil komme, hvis vi fortsætter det nuværende System med Prioritetsløste. Det mest fornuftige i Landbokommissionens Forslag om Krisehjælp er Kravet om i Stedet for faste Prioritetsrenter at svare en konjunkturbestemt aarlig Afgift, men rationelt kan dette jo ikke ske paa nogen bedre eller simple Maade end den af Retsforbundet foreslaaede: At Grundrenten, hvad enten den stiger eller falder, skal indbetales som Grundskyld med det Beløb, den hvert Aar kan ansættes til, og afløse de umoralske Skatter, Mulkter paa Arbejde, Omsætning og Opsparing.

Det er Hykleri, naar de saakaldte demokratiske Partier afviser dette Krav med, at det er Teori, for hvis deres Angst for rigtige Teorier er saa stor, naar det gælder praktisk Politik, hvorfor i al Verden lader de saa den samme Teori paradere paa deres Partiprogrammer? Det stemmer ganske vist med den populære Misforstaaelse, at Teori og Praksis er Modsætninger, men ud fra den Opfattelse bliver det blot endnu mere gaadefuldt, hvad

Principperne da skal tjene til. Man laver dog vel ikke Programmer i den udtrykkelige Hensigt at bruge dem til at slaa sig selv paa Munden med, naar man i Praksis gør det modsatte af, hvad man kræver. Det er kun Socialdemokratiet og det saakaldte radikale Parti, jeg sigter til her. I det konservative Parti er der af gode Grunde ingen Strid mellem Teori og Praksis, da deres Program er et rent Følelsesprogram, ren Lyrik uden forstandsmæssig Begrundelse af de falske Teorier, denne Lyrik har til Forudsætning; saaledes ogsaa deres lyriske Kærlighedserklæring til Ejendomsretten, som de vil værne, skønt de ikke selv ved, hvad Ejendomsret er, og maa erklære sig renonce, naar man afæsker dem deres Stilling dertil. Det kommunistiske Parti har gennem det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen stillet sig paa samme Plads som det konservative Parti, hvad Grundskylden angaar, og saa meget mærkeligere eller snarere saa meget interessantere — for Mangel paa Konsekvens er jo ikke længere noget mærkeligt hos Partier — er det, som Kommunisterne dermed afsværger det eneste berettigede Punkt i deres Krav om Kommunisme i Betydningen Fælleseje. Jeg kan altsaa ikke mere gøre den Indrømmelse til Kommunisterne, som jeg tidligere har gjort, at vi paa eet Punkt er enige med dem, nemlig hvad Ejendomsretten til Jorden og dens Rigdomskilder angaar; naar de fornægter Menneskenes Ligeret til Jorden og Naturens Goder og i hvert Fald ikke vil indføre den paa den eneste rationelle Maade, nemlig ved Grundskyld, bliver der kun tilbage deres uberettigede Krav om Fælleseje eller Ligeret til de arbejdsskabte Værdier, som de, der har skabt dem, dog har en ubestridelig moralsk Ejendomsret til, naar de har betalt for Arbejdsplads og Raastoffer til disses retmæssige Ejere, til Fællesskabet.

For os er det imidlertid en Tilfredsstillelse, at Kommunisterne nu har stillet sig paa Række med de øvrige Klassepartier, saaledes at enhver nu kan se, at Retsforbundet er det eneste liberale Parti, der hævder de Frihedsideer, som Venstre i sin Tid voksede sig stort paa, men som Venstre nu har svigtet med det Resultat, at Partiet er skrumpet mere og mere ind, og at dets Fører har forladt Skuden som Vrag — jeg mener Skuden ikke Føreren — af, hvad det var i sine Velmagts- og sine Retsindighedsdage. Føreren, Høvdingen Madsen-Mygdal er jeg saa langt fra at ville laste, at det netop har aftvunget mig den dybeste Respekt, at han ikke mere vil være